

**Biskop i Nidaros
Herborg Finnset**

**Visitas i Ilen og Sverresborg
sokn i Heimdal og Byåsen
prosti**

25.februar – 3. mars 2019

**Visitasforedrag
søndag 3. mars 2019**

1 Innledning

«Nærvær» er ett av ordene jeg sitter igjen med etter denne visitas-uka i Ilen og Sverresborg. En nærværende kirke, til stede i bydelene. Menighetsråd og ansatte som har en visjon om ei kirke som er til stede med omsorg, glede og fellesskap, kjærlighet, håp og tro midt i menneskers liv.

Å være på visitas er å spørre: «Hvordan står det til?» Formålet med visitasene er å støtte, inspirere og veilede menigheter og ansatte, og synliggjøre kirkas nærvær i lokalsamfunnet. Visitasene er en av biskopens nøkkeloppgaver. Den er en temperaturmåler på hvordan det står til lokalt. Den skal skape rom for å samtale om dagens situasjon om hvor og hvordan veien går videre for lokalmenighetene. Visitasen skal være med på å legge til rette for at kirka enda bedre kan fylle sin oppgave: Å være en sammenheng hvor vi får del i Guds nåde og kjærlighet, tro og håp, frimodighet og glede.

Denne uka har jeg møtt hundrevis av mennesker. Hilst på mødre med småbarn på babysang, på eldre som opplever Kirkesenteret som et godt sted å møtes. Jeg har møtt et inngangsparti fylt av skolesekker, jakker og sko. Sagt hei til og snakka med tweens – store barn fra 5.-7.klasse som har klubb etter skoletid – og som bare myldrer inn i kirkesenteret. Jeg har hilst på ansatte og pasienter på sykehjem, og gjester og frivillige på hyggetreff i menighetshuset. Jeg har møtt skoleelever og lærere. Jeg har vært sammen med konfirmantene. Det har vært ei uke til å bli glad og stolt av: Glad for alt det gode som skjer, og stolt over alt det som ansatte og frivillige sammen får til. Jeg har møtt ei kirke som er nær og til stede i lokalmiljø og bydeler med fellesskap og trygge rom, med rom for livstolkning og omsorg.

Fokus for denne visitasen har vært barn og unges oppvekstvilkår. Dette har vært tema i samtalene med menighetsråd og ansatte. Vi har hatt gode samtaler med ungdomsledere, pedagogisk personale og ungdommer og har møtt alle konfirmantene i ei felles samling. Jeg kommer tilbake med mer om dette.

Jeg har også møtt mange som har vært nærværende *over tid*: Frivillige som trofast har gjort sine oppgaver og funnet mening i å beholde dem i år etter år. Nærværende og til stede for kirkehus og fellesskap. De frivillige er grunnfjellet i mange av aktivitetene som skjer uke etter uke.

Morgengudstjenesten i Ilen kirke mandag var godt besøkt. Og etterpå: Kirkekaffe og markering av at maleriet fra Gabriel Kiellands hånd nå har funnet sin plass i kirkestua i Ilen kirke. Motivet er Emmausvandrerne og det hellige nærværet. De to som i sorg er på vandring mot Emmaus, men som får livet sitt forandret av den oppståtte Jesus sitt nærvær. Den nærværende Kristus. Han som ikke forlater oss, men som *blir* hos oss. Slik at vi stadig kan lære Gud bedre å kjenne, og at en frimodig tro lever hos oss.

For meg og for de som har deltatt i følget mitt, prost Nils Åge Aune og rådgiver Aud Kristin Saltvik Aasen, gjør det et sterkt inntrykk å bli tatt så godt imot og kjenne på kjærligheten til kirka, som vi har møtt så mange uttrykk for.

I løpet av de siste 30 årene har kirka fått helt nye ansatte-grupper. Før var presten ofte alene om offentlige oppgaver i gudstjeneste- og menighetsliv. Kirkeloven i -97 ga oss kirkeverger, og overførte

arbeidsgiveransvar, ansvar for gravplasser og kirkebygg til fellesrådene. Barn, unge og voksne har inntatt gudstjenesten med ulike oppgaver som medliturger og sterkere deltakelse. Trosopplæringsreform, satsing på diakoni og kirkemusikk og kulturarbeid har skapt nye medarbeidere, nye arbeidsformer og rom for deltakelse for flere. Den rikdommen som ligger i staber som er sammensatt av medarbeidere med ulik faglighet, har vi til fulle sett denne uka.

2 Rapportert og visitasfokus

Til visitasen er det utarbeidet gode rapporter om menighetenes virksomhet og rammevilkår. Sokneprestene April Maja Almaas, Ilen og Hans Kristian Solbu, Sverresborg, har i samråd med menighetsrådene utarbeidet visitasberetninger for den kirkelige virksomheten i soknene. Kirkeverge Kjell Inge Nordgård har levert fellesrådets rapport om kirker og kirkegårder og lokale rammevilkår. Prost Nils Åge Aune har utarbeidet befaringsrapport for kirker og gravplasser, og en rapport om kontorhold. Han har også koordinert arbeidet med å forberede visitasen. Tusen takk til dere alle!

Rapportene gir innsikt i de lokale forholdene, og er viktig som forberedelse, og er viktig for arbeidet under selve visitasen. Rapportene har vært utgangspunkt for samtale i rådene. De har også gitt gode innspill til samtale med Trondheim kommune om samhandling mellom kirke og kommune.

Rapportene vil være en del av de dokumentene som sammen utgjør det vi kaller visitasprotokollen: Den skriftlige dokumentasjonen. De vil også være del av grunnlaget for oppfølgingsarbeidet etter visitasen.

3 Møte med menighetsrådene. Menighetsliv.

Først vil jeg gjerne si en stor takk til alle rådsmedlemmers engasjement for kirka på sitt sted. Takk for innsats og trofasthet! Å sitte i menighetsrådet er ei viktig frivillig tjeneste. Som lokalmenighetens øverste organ er det mange oppgaver menighetsrådet skal ta hånd om. Om noen måneder er det nytt kirkevalg. Takk til dere som da gir stafettpinnen videre og til dere som velger å ta gjenvalg. Dere går inn i en viktig periode med spennende oppgaver.

Fra rapportene og fra møtet med menighetsrådene ønsker jeg å stanse ved noen temaer:

- Kjærligheten til kirkene er sterk og engasjementet vitner om dype tradisjoner og røtter. Kirkene er en del av folkets og bydelens liv.
- Ilen menighet har Ilen kirke (1889), Fjellseter kapell (1939) i bymarka og Stavne kapell (1916) ved kirkegården. Menighetsråd, Ilen kirkes venner, Fjellseterkapellets venner og ulike utvalg har engasjerte frivillige som gjør en betydelig innsats.
- Det er flott å registrere et sterkt bydelsengasjement i Ilen. Dette ser vi i møte med alle generasjoner. På Eldres hyggestund kunne Ole A Møllerløyken gi oss et fantastisk foredrag om bydelens historie, liv og utvikling.
- Ilen kirke (1889) er viktig del av bybildet. Ilen kirke, bygget rett utenfor den gamle bymuren, vil fortsatt minne oss på det viktige i livet: både de som går inn i kirka, og for de som daglig passerer den på vei til og fra. Det at kirka ligger så sentralt er for det meste positivt. Den er lett tilgjengelig, om man kommer med kollektiv transport, med bil eller ved egen kraft.

- Det er gledelig å se at Ilen menighetsråd og ansatte ser fremover. Samtalene har vært preget av god optimisme og stort engasjement. Nå er utfordringen å være realistisk og ta de prioriteringene som trengs. Det er fint å registrere menighetsrådets omsorg og takknemlighet for de ansatte. I tiden som kommer må en sammen tenke langsiktighet. Vi må fordele krefter og engasjement som i et maraton, ikke en 60-meter.
- Både i rapporten fra menigheten og i flere av møtene vi har hatt under visitasen har det blitt formidlet uro og bekymring for området rundt Ilen kirke: Planer for ulike prosjekter pågår nå samtidig: Nye busstopp, ny drosjeholdeplass ved Ilen kirke, spørsmålet om alternative veier til Trondheim Spektrum. Samtidig går både gang- og sykkelstier nærmest over kirkebakken i dag. Alle disse prosjektene rundt Ilen kirke trenger å bli sett på og vurdert i sammenheng, som en helhet. Disse bekymringene er formidlet videre i møtet med kommunen.
- Havstein kirke (1857) er det gamle helligstedet i Sverresborg. Da bøndene på Byåsen bestemte seg for å bygge kirke, ble den bygd der det gamle bønnestedet var: Der haugianeren Mikkel Grendahl hadde bygd smia som også ble et åndelig samlingssted. Siden Grendahls tid har folk oppsøkt dette stedet for oppbyggelse, bønn og Guds nærvær. Visjonen er videreført i Sverresborgs visjon: «Hellig og nær». Også i dag har mange sterk tilknytning gjennom sin egen livshistorie til Havstein kirke, og den blir brukt av langt flere enn de som geografisk tilhører menigheten som kirke for dåp og for gravferd. Det er flott å høre at kirketjener Merete Thalberg er så glad i kirka si. Det bærer også arbeidet preg av.
- Havstein kirkegård ble utvidet og vakkert anlagt i 2014. Den ble kåret til Årets grønne park i 2018 og har tidligere fått Statens Byggeskikkpris. Kirkegården er et yndet område for både rekreasjon og meditasjon.
- Sverresborg kirkesenter ble bygget av menighetens egne oppsamlede midler og sto ferdig i 2014. Det er både imponerende og rørende å se at kirkeforeningens iherdige innsats siden 1963, har gitt så flotte frukter. I dag er menighetsrådets egen økonomi avgjørende for Kirkesenterets drift. Kirkesenteret er nok et tydelig bevis på det også flere andre menigheter opplever, bygging av kirkebygg skaper ny vekst. Nå er det naturlig å vurdere et annet ansvarsforhold mellom menighetsråd og fellesråd enn dagens situasjon, hvor menighetsrådet finansierer bygget.
- Det er et rikt gudstjenesteliv i menighetene. Gudstjenestene i de ulike kirkene kan ha noe ulik profil. Det gjelder å spille på lag med rommet og dra nytte av hvor en er. Her opplever jeg at menighetene er bevisst og tar høyde for sine forskjellige kirkerom.
- En stor endring i gudstjenestelivet gjennom noen tiår er de frivilliges og medliturgenes medansvar og deltakelse. Frivillighet handler om oppgaver og medansvar, om tilhørighet og engasjement. Men dypst sett handler det om rikdommen ved å få gi av seg selv og å være til for andre: Gudstjenesten er hele menighetens gudstjenestefeiring.
- Selv om det ikke er et tema for selve visitasen, har vi også samtalt om Fellesrådets forslag til nye soknegrenser mellom Ilen og Sverresborg. Jeg anbefaler menighetsrådene å fortsette samtalen om dette.

4 Folkekirke – på hvert sted

Ilen og Sverresborg har flere «helligsteder». Det er to hovedkirker: Den ene er Havstein kirke, med utsikt over byen og den andre er Ilen kirke, ett av landemerkene i Ila. Disse to byggene viser oss noe om hvordan kirkebygget på en måte legemliggjør historien og tilhørigheten vår. De blir det fysiske stedet som binder tro og historie sammen. Kirkebyggene er viktige steder for tilhørighet, også i byen.

Vi lever alltid innenfor et fellesskap. Livene våre er alltid samliv - på ulikt vis og på ulike arenaer – både i kirka og i samfunnet, i idrettslaget, i familien og nabolaget, i de sammenhengene vi utfolder våre interesser og engasjerer oss. I kirka er det presten som setter ord på vår felles tro, og fremstår som fortolker av våre høyst ulike måter å bære med oss troen og verdiene våre. I et stort troskollektiv er det viktig å se og anerkjenne ulike trosuttrykk, også den tro og kjærlighet som kommer til uttrykk i engasjement for bygg og anlegg og i praktisk arbeid.

I begge menighetene har jeg møtt, og hørt om mange frivillige. De frivillige er en del av selve grunnfjellet i menighetene. Og det er mange måter å uttrykke denne tilhørigheten på: Det ligger mye ekte tro og kjærlighet gjemt i praktisk arbeid. Denne måten å uttrykke sin tro og tilhørighet på – mer preget av handling enn av ord, må anerkjennes som «tro god nok,» - som en kristen trospraksis.

Folkekirka har rom for tro med ulike uttrykk, for ulike hjertebarn og ulikt engasjement. Her skal det være høy himmel, åpne dører og kirke av og for alle.

5 Møte med de ansatte

Møte med de ansatte er et av visitasens viktigste møter. De ansatte må tas godt vare på og gis gode rammer. Møtet bekreftet inntrykket av at menighetene har kompetente, gode og engasjerte medarbeidere. Menighetene har menighetsforvalterne Trine Ressem Skei, Ilen og Aud Singstad, Sverresborg. Begge stabene trakk frem godt stabsfellesskap og tverrfaglig samarbeid som viktig. Det har vært så fint å høre om sterk motivasjon og dyp kjærlighet til lokalsamfunn og kirke, om glede over de mange møtene med mennesker i sårbare livsfaser og opplevelsen av at dette er noe av det rikeste ved å være kirkelig medarbeider.

Gode relasjoner er viktig både innad i stabene og utad i lokalsamfunnet. Slik bidrar alle ansatte hver på sin måte til at kirka har et godt omdømme. Uansett hvilken stilling en har i kirken, skal en tenke stort om den oppgaven en har. I ei kirke med begrensede ressurser kan det være krevende å tilby store nok stillinger og å være en så god arbeidsgiver som en ønsker. Desto viktigere er det å strekke seg langt og legge best mulig til rette for gode arbeidsforhold og gode tjenester.

Ilen og Sverresborg menigheter har felles diakon og har flere arenaer for samarbeid, særlig konfirmantarbeidet. Jeg observerer en vilje og evne til samarbeid mellom menighetene, og tror at samarbeidet fremover vil bære preg av god fordeling av både ansvar og oppgaver.

I stab og menighet er god kommunikasjon grunnleggende for godt medarbeiderskap. Regelmessige møtepunkter for alle som arbeider sammen, er derfor viktig. Det er også faglig oppfølging, arbeidsveiledning og den årlige medarbeidersamtalen som alle ansatte skal ha med sin nærmeste leder.

Begge menighetene har et stort engasjement. Det er behov for flere hender, flere ansatte som kan rekruttere og ta vare på frivillige medarbeidere, og det er behov for trygge voksne som kan være til stede og skape gode fellesskap for ungdom i bydelene.

Under visitasen har det blitt enda tydeligere hvor viktig det er at de ulike fagfeltene samvirker med hverandre. Trosopplæring, diakoni og kirkemusikk møtes i gudstjenestearbeidet. Jeg vil si noe om hvert fagfelt.

6 Trosopplæringen

Ilen og Sverresborg menigheter har dyktige medarbeidere. Menighetspedagogene Ingvild Yrke, Ilen og Guro Gaustad Andersen, Sverresborg skaper gode møtepunkt for barn og unge. Både i Ilen og Sverresborg er babysang en stor suksess. Her har ansatte i hver sine menigheter tatt på alvor hvilket kirkerom de er i og utviklet ulike babysangkonsept. På Sverresborg kirkesenter er babysangen lagt samtidig og i forlengelse av mandagskafe. Her er det verdifulle møter og nettverksbygging mellom fire generasjoner. I Ilen kirke får de minste barna og deres foreldre delta på et babysangkonsept formet som en gudstjenestedans. Det er bevegelser, form og innhold som ved en dypere refleksjon minner om en gudstjenesteliturgi.

Jeg er imponert over engasjementet, viljen og evnen til å være til stede på barns og unges premisser. De unge og deres familier møtes med kjærlighet og raushet. Det tilbys gode tiltak der barn og unge møter mennesker som formidler kjærlighet, håp og tro. Arbeidet med barn og unge krever kontinuitet og mulighet til å bygge noe over tid.

Alle menneskemøter handler om relasjoner. Det kreves tid og engasjement for å bygge tillit og trygghet. Dette er viktig i alle menneskemøter, men kanskje ekstra sårbart i møte med ungdom. Jeg registrerer med glede det gode arbeidet med ungdommene. I Sverresborg kirkesenter er Krybba et godt fristed og værested for bydelens ungdommer. Her kan de legge fra seg press og ta av seg fasaden. Det berører å høre ungdommene selv dele sine historier om møte med en kirke og voksne som ser og bekrefter dem, som gir dem rom til å være og vokse.

Det er flott å høre om mange ungdommer som i løpet av konfirmantåret i Ilen og Sverresborg, finner ut at de ønsker å vokse som menneske og bli ungdomsleder. Fellesskap med ungdomsledere rekrutterer nye ungdomsledere.

Lykke til videre med et arbeid som er avgjørende viktig både for kirkas nåtid og framtid.

7 Samarbeid barnehage-kirke og skole-kirke

Barndom og ungdomstid er en reise, en vandring gjennom et mangfoldig landskap. Det er mye som skal læres og erfares. I denne visitasen ønsket jeg å vie ekstra oppmerksomhet til barn og unges oppvekstvilkår. Hvordan er det å være barn og unge i Trondheim, i Ilen og Sverresborg?

Ved Ila barneskole fikk jeg være sammen med 7.trinn. En veldig interessert gjeng som hadde mange spørsmål til biskopen. Jeg var takknemlig for at de ville svare på mine spørsmål til dem.

På skolen fikk jeg også en god samtale med ledelsen om denne skolen, som har 25 ulike nasjonaliteter.

Ved Sverresborg ungdomsskole fikk jeg delta på et personalmøte arrangert av skolen og kirka om «*Vårt felles ansvar for ungdommene*». I 1 ½ time samtalte vi om hvordan ungdom har det, og om hvordan vi kan samarbeide i lokalsamfunnene for å styrke den veven som holder oss sammen, og skape gode og trygge vekstvilkår for våre ungdommer. Kapellan Silje Kristin Meisal, Sverresborg, har et sterkt engasjement i arbeidet blant ungdom. Hun hadde en innledning, før ungdommene selv, 10.klassinger og en elev fra videregående skole fortalte åpent og ærlig om hvordan det er å være ungdom. De satte ord på et stort press; kropp, utseende, fokus på sammenligning som sosiale media skaper, vennskap, om å passe inn. Ungdommene satte også ord på at de vil bli tatt på alvor og vil bli hørt. De trenger å bli sett som dem de er, ikke bare utfra hva de presterer. De etterspør gode voksne som skaper trygge rom for relasjoner og tilhørighet.

Grenseoverskridende adferd og spørsmål om legning og kjønnsidentitet er aktuelle tema blant ungdom. Hvordan skal vi sørge for å gi all ungdom gode og trygge sammenhenger å blomstre i, til å være seg selv? I denne kompleksiteten er det vesentlig at vi som kirke er trygge voksne som formidler om sunne grenser og at alle er skapt i Guds bilde.

Ferista friluftsbarnehage er eneste barnehage i Trondheim med et samisk barnehagetilbud. Gjennom friluftsliv og uteaktiviteter er perspektivet innvevd i hele barnehagen. Barnehagetilbudet er særlig rettet mot sørsamiske familier, men har nå både sør- og nordsamiske barn. Også samiske barn har rett til å lære sitt eget språk og kultur å kjenne. Det handler om identitet og respekt. Det samiske er en del av vår felles, norske kulturarv, uavhengig av hvilken etnisk identitet en selv har. Her utfordres også lokalmenighetene til bevisstgjøring om et mangfoldig nærvær, og hvordan vi kan synliggjøre det i menighetenes liv.

I møte med barnehage og skole er det også viktig for kirka å tilby sin fagkompetanse på religion og livssyn, på etikk og verdispørsmål. I et livssynmangfoldig og et livssynsåpent samfunn er det avgjørende at vi har god kunnskap om hverandres dypeste identitet og verdier, slik at vi kan møte hverandre med respekt og unngå utilsiktede krenkelser.

Stor takk til barnehagen og skolene som har tatt så godt imot oss!

8 Diakoni

Diakoni er kirkas omsorgstjeneste og evangeliet uttrykt i nestekjærlighet, inkluderende fellesskap, vern om skaperverket og kampen for rettferdighet. Diakonien oppgave er å verne den sårbare, å ha blick for den som faller utenfor og den som trenger støtte. I løpet av visitasen har vi fått sett et vidt spekter av det diakonale arbeidet i Ilen og Sverresborg. Diakon Martha Garborg Bergslid jobber 50% i hver menighet. Menighetene løfter frem behovet for større ressurser innen diakoni.

Diakoni blant barn og unge

«*Det skal en hel landsby til for å oppdra et barn*», er et ordtak vi har hørt. Både livsmestring og psykisk helse er uttrykk vi ofte hører knyttet til ungdomsgenerasjonen. Menighetene ser behovene og utfordringene, og vil være med og bidra, gjerne i større grad enn det de har mulighet til i dag.

Ungdommene har allerede inntatt Sverresborg kirkesenter. Her har de tilhørighet og er hjemme. Å gi disse ungdommene, huset og bydelen en ungdomsdiakon, vil være en god måte å styrke et arbeid som allerede blomstrer. I Ilen er det også ønsket om å ha et diakonalt tilbud til ungdom. Ilen

frivilligsentral vil gjerne samarbeide om dette. En ungdomsdiakon som arbeider i begge soknene, vil kunne se ungdomsarbeidet under ett og dra nytte av det.

Diakoni blant voksne og eldre

Vi har fått besøke flere arrangement for de eldste i menighetene. Dette er verdifulle møtepunkt der fellesskap, men også trosliv står i fokus. De eldste i menighetene er ofte de vi kan takke. Det er et imponerende antall fortellinger om mange års engasjement, iherdig innsats, gode initiativ og uvurderlig forbønn.

Menigheten har et godt samarbeid med flere institusjoner i lokalsamfunnet. Under visitasen fikk vi besøke Hjorten helse- og velferdssenter. Her arbeider det mennesker med varme hjerter og hjelpende hender. Jeg har også hatt gleden av å besøke Ila frivilligsentral, som koordinerer og skaper mening i hverdagen, både til de som bidrar med frivillig innsats og til de som benytter seg av tilbudene. Både Hjorten helse- og velferdssenter og Ila frivilligsentral ligger i samme hus som Ilen menighetshus. Nærheten mellom disse tre viktige aktørene, legger til rette for et tett og fruktbart samarbeid.

Ilen og Sverresborg har en svært høy andel av alene-boere. Menighetene er dette bevisst og ønsker å kunne tilby tilhørighet og trygge fellesskap for alle aldersgrupper. Noen av tiltakene er på tvers av flere generasjoner. Det er diakonalt i seg selv.

Ilen er en flerkulturell bydel. Her er det også muligheter for et spennende arbeid.

9 Kirkemusikk og kulturengasjement

Under visitasen har vi møtt dyktige kirkemusikere og ulike kulturuttrykk. I kirkene må det både gis rom for musikk av ypperste kvalitet og presisjon, og for et bredt folkelig uttrykk med røtter både i allmenkulturen og i den lokale kulturen. Kirka og kirkerommet kan romme alle arrangementer og uttrykk som kan forenes med at vi tenner lysene på alteret. Både i gudstjenestelivet og som brobyggere til det lokale musikk- og kulturliv spiller kantorene David Scott Hamnes, Ilen og Ingrid Smalås, Sverresborg en viktig rolle.

Høyt kvalifiserte kantorer trenger instrumenter som er i god stand, for å få utført jobben sin på en tilfredsstillende måte. Ilen kirke har en orgel-skatt: Ett av de få historiske Claus Jensen-orglene, som nå er under restaurering. Det vil bli ferdigstilt i løpet av våren. I Havstein kirke er instrument-situasjonen en helt annen: Orgelet er i dårlig stand og fyller ikke oppgaven det har. Det må et nytt orgel til i Havstein kirke.

Kantorene i Ilen og Sverresborg er også opptatte av rekruttering. Orgelklubben Ludvig i Ilen kirke er et samarbeid med Trondheim kommunale kulturskole. I Havstein kirke kan kulturskoleelever som spiller piano, få komme og spille på orgelet. Flere kirkemusikkstudenter har for tiden avtale om å benytte kirken som øvingssted.

Under visitasen fikk jeg delta på en fargerik kulturkveld i Ilen kirke. «Spirituals og Slaveriet» viste at kultur og musikk i kirkerommet kan ha et mangfoldig uttrykk. Det er riktig å bruke kirkerommet til å

formidle og samtale om vanskelige tema, og om fortid vi helst skulle vært foruten. Kulturkvelden ble også et moment i samtalen om å tåle de vanskelige fortellingene, og lære av vår historie. Samtalen med forfatter Fartein Horgar og forsker John Osei Kwadwo Tutu viste hvordan Trondheim også har en del i den mørke fortellingen om slavehandel.

En av forutsetningen for slaveriet var u-menneskeliggjøring av medmenneskene, og tanken om mennesket som en *vare*. Er det den samme fortellingen som skjer igjen i dag, med en annen innpakning? Et menneske er ikke en vare, hvert menneskeliv er ukrenkelig. Vi må lære av våre forfedres feilgrep og løfte opp menneskeverdet.

Vi må ha mot og krefter til å høre og romme andres fortellinger, og vi må gis mot og krefter til å fortelle vår egen fortelling.

Både musikk, kunst og kultur kan være gode verktøy for å formidle og bearbeide slike erfaringer. Når disse samtalene og fortellingene løftes frem i kirkerommet, blir vi minnet om at Gud bærer, også gjennom de tøffeste delene av livsvandringen.

10 Møte med fellesrådet og kommunen

I møter med fellesrådet og kommunen er jeg glad for å registrere de gode relasjonene som preger samarbeidet mellom kirka og kommunen.

Kirkelig fellesråd i Trondheim har gjennom mange år gjort et stort arbeid med å styrke kvaliteten i utføringen av de oppgavene som ligger til fellesrådet. Et systematisk vedlikeholdsarbeid på kirkene har gjort at det mest kritiske vedlikeholdsbehovet er tatt vare på. I en så stor organisasjon oppstår det fra tid til annen noen utfordringer knyttet til intern kommunikasjon, særlig rundt vedlikehold av kirkebygg. Det er godt samarbeid og god dialog mellom de to arbeidsgiverlinjene, jeg er glad for at det er slik og muligheten det gir for å realisere en nærværende og levende folkekirke. Fellesrådet satser også på faglig styrking av sine ansatte, og har sammen med Trondheim kommune bevisst satset på støtte til flere diakonstillinger.

Også i møtet med kommunen fikk barn og unges oppvekstvilkår hovedfokus. Jeg delte inntrykkene jeg har med meg fra møtene med barn og unge denne uka, og fra voksne som jobber blant dem: Om unges livsfølelse, om utfordringer knyttet til helse, utenforskap, fattigdom og selvbilde. Barn og unges oppvekstvilkår angår hele fellesskapet.

Kirka som helhet står nå midt inne i omfattende omstillingsprosesser. Relasjonene mellom stat og kirke er endret. Vi venter nå på lovforslaget til ny Lov om tros- og livssynsamfunn, som antakelig kan behandles i Stortinget neste vinter. Den vil sette premisser for hvordan Den norske kirke skal organisere sitt eget hus. I en tid hvor mye er i støpeskjeen, er det viktig å understreke at relasjonen til kommunen berøres ikke av at båndene til staten er løsere. Da er det snarere slik at relasjonen til kommunen må styrkes

Kirkas oppdrag er å være folkekirke – kirke over alt og for alle. Vi skal og må stå sammen om å bygge gode lokalsamfunn og bydeler hvor kirka er nærværende for alle med åpne fellesskap, med nåde, håp og himmel.

Til slutt: TAKK. Et stort takk for gjestfrihet og varm mottakelse overalt!

Gud velsigne Ilen menighet og Sverresborg menighet!